

CONFLICTUL DE INTERESE: NOȚIUNE, CONȚINUT, REGLEMENTARE

Tatiana MOSTOVEI,
doctorandă, Universitatea
Liberă Internațională din Moldova

Summary

For the first time on the level of national legislation, conflict of interest has been reflected in Law on Conflict of Interest No. 16-XVI of 15.02.2008. This study is aimed at the research of the notion, content and regulation of a conflict of interest and at making proposals on the necessity of some changes in Law No. 16-XVI, regarding in particular the concept of personal interest and the extension of the list of related persons. It has been observed that the officials do not declare their interests, and the lack of Main Ethics Commission hinders the implementation of a number of requirements of the legislative acts.

Nici unul dintre noi nu este lipsit de interese personale sau profesionale, fie că sunt hobby-uri, investiții într-o afacere, aspirații de carieră, fie dorința de a ajuta un membru al familiei sau o persoană apropiată. Interesele există și vor exista, indiferent de sectorul privat sau public de activitate a persoanei, de funcția deținută, de numărul rudelor, de starea materială etc.

Urmare a existenței intereselor, în activitatea de zi cu zi a persoanelor care dețin funcții publice apar sau pot apărea situații când interesul profesional intră în conflict cu interesul personal.

La nivel internațional se întreprind multiple acțiuni pentru ca funcționarii să nu compromită procesul de luare a deciziilor oficiale și să-și desfășoare activitatea slujind interesul public în mod imparțial și obiectiv, renunțând la interesele personale. Există un șir de documente internaționale menite să susțină statele în reglementarea acestui domeniu: Codul internațional de conduită a funcționarilor publici, aprobat prin rezoluția ONU 51/59 din 12 decembrie 1996, [1] Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la 31 octombrie 2003 [2], Codul-model de conduită pentru agenții (funcționarii) publici, adoptat de Comitetul Ministrilor al Consiliului Europei la 11 mai 2000, [3] Ghidul Organizației de Cooperare și Dezvoltare Economică pentru rezolvarea conflictului de interese în administrația publică din iunie 2003 [4].

Instituția conflictului de interese este relativ nouă în Republica Moldova. Pentru prima dată, la nivel de act normativ național, conflictul de in-

terese și-a găsit reflectarea în Legea cu privire la conflictul de interese, nr. 16-XVI din 15.02.2008, în vigoare din 30 mai 2008 [5].

Legea reglementează incompatibilitățile și restricțiile impuse persoanelor care exercită funcții de demnitate publică, funcții publice, precum și alte funcții enumerate expres în lege, modul de soluționare a conflictului de interese și modul de prezentare a declarației cu privire la conflictul de interese.

În opinia unor experți naționali, Legea cu privire la conflictul de interese oferă o interpretare eronată a noțiunilor „conflict de interese” și „interes personal”, tratează într-un mod îngust categoriile de persoane, nu include unele obligații și responsabilități ale instituțiilor publice privind tratarea conflictului de interese [6, p.4]. Fiind întru totul de acord cu observațiile experților, vom încerca să revizuiim neajunsurile enunțate.

Pentru început, vom examina conținutul noțiunilor „conflict de interese” reglementate în legislația națională și cea internațională cu scopul stabilirii asemănărilor și deosebirilor între ele. Așadar, Legea 16/2008 definește **conflictul de interese** drept acea situație în care persoana care deține o funcție publică trebuie să ia o decizie sau să participe la luarea unei decizii, sau să întreprindă, în îndeplinirea atribuțiilor sale, alte acțiuni ce influențează sau pot influența interesele sale personale.

Codul-model de conduită pentru agenții (funcționarii) publici definește **conflictul de interese** drept o situație în care un agent public are un inte-

res personal de natură să influențeze sau să pară că influențează asupra exercitării imparțiale și obiective a funcțiilor sale oficiale (art. 13).

Ghidul OECD privind rezolvarea conflictului de interese în administrația publică ne recomandă, la părerea noastră, o definiție care este în mod deliberat simplă și practică pentru a ajuta la identificarea și rezolvarea eficientă a situațiilor conflictuale. Conform Ghidului, un „*conflict de interese*” implică un conflict între datoria față de public și interesele personale ale unui funcționar public, în care funcționarul public are interese, în calitatea sa de persoană privată, care ar putea influența necorespunzător îndeplinirea obligațiilor și responsabilităților oficiale.

Atât Ghidul OECD, Codul-model de conduită pentru agenții (funcționarii) publici, cât și Legea cu privire la conflictul de interese, atribuie, fiind proprie persoanei care poate fi în situație de conflict de interese, calitatea de funcționar (agent) public.

Legea cu privire la conflictul de interese, în pofida cerințelor deținerii funcției publice, menționate în noțiunea conflictului de interese, include în art. 3 un număr mult mai vast de persoane cărora li se aplică legea. Ele sunt: persoanele care dețin funcții publice, Președintele Republicii Moldova, deputații în Parlament, membrii Guvernului, judecătorii, procurorii și locuitorii acestora, ofițerii de urmărire penală, colaboratorii Serviciului diplomatic, ai Serviciului vamal, ai organelor afacerilor interne, ai Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției; ai organelor securității statului, ofițerilor și subofițerilor forțelor armate naționale; consilierii, deputații în Adunarea populară și bașkanul Găgăuziei, primarii și președinții raioanelor. Urmează să declare conflictele de interese și persoanele care nu dețin funcții publice: conducătorii și conducătorilor instituțiilor publice, întreprinderilor de stat municipale, societăților comerciale cu capital majoritar de stat, precum și persoanele care sunt imputernicite, conform actelor normative, să ia decizii în privința bunurilor aflate în proprietatea de stat sau în proprietatea unităților administrativ-teritoriale, inclusiv în privința mijloacelor bănești, sau care au dreptul de a dispune de astfel de bunuri, precum și persoanele care nu sunt funcționari publici, dar cărora statul le delegă temporar una din aceste atribuții.

În opinia noastră, lărgirea spectrului funcțiilor care pot cădea sub incidența conflictului de interese nu poate fi considerată o exagerare comparativ cu normele internaționale. În temeiul art. 2, 3 din Codul-model de conduită pentru agenții (funcțio-

narii) publici, termenul „agent public” desemnează orice persoană angajată de către o autoritate publică și, de asemenea, poate fi aplicat oricărei persoane angajate de către o entitate privată imputernicită cu o misiune de serviciu public.

Din punctul nostru de vedere, ar fi bine venită modificarea noțiunii conflictului de interese din Legea 16/2008, la componenta „subiectul conflictului de interese”, întrucât conform prevederilor al. (4) art. 3 din legea menționată, sub incidența actului legislativ dat cad și persoanele care nu sunt funcționari publici, dar cărora statul le delegă aceste atribuții.

Pentru a fi în situația de conflict de interese, conform noțiunii reglementate de Legea 16/2008, persoana care deține o funcție publică trebuie să întreprindă anumite acțiuni: să ia o decizie sau să participe la luarea unei decizii. Altfel spus, funcționarul poate dispune, urmare a examinării unei petiții, cereri, probleme etc., anumite lucruri în mod particular sau activând în cadrul unui grup de lucru, comisii, ședințe a consiliului etc. Acțiunile subiectului nu se limitează, potrivit noțiunii conflictului de interese, la luarea deciziilor. Pot fi întreprinse activități, care scutesc de adoptarea deciziilor și se referă la diverse acțiuni ce decurg din exercitarea atribuțiilor de serviciu, cu condiția că aceste acțiuni influențează la moment sau pot influența în viitor interesele personale ale funcționarului.

O altă componentă a conflictului de interese sunt „interesele personale”. Merită de atenționat că în toate trei definiții citate mai sus, sintagma de natură juridică „interese personale” manifestă statornicie, având un înțeles foarte larg. Acesta poate privi în mod direct sau indirect însuși funcționarul, fiind numit autointeres sau rudele acestuia. Interesul poate fi de natură politică, financiară, profesională, religioasă sau sexuală [7].

Rămâne de analizat „interesul personal”, trăsând o paralelă cu recomandările internaționale.

În temeiul art. 2 din Legea 16/2008, *interesul personal* constituie orice avantaj material sau de altă natură, care este urmărit ori obținut, în mod direct sau indirect, pentru sine sau pentru persoane apropiate de către persoana cu funcție de răspundere.

Interesul personal, în temeiul art. 13 din Codul-model de conduită [3], include orice avantaj pentru el însuși sau ea însăși fie în favoarea familiei sale, părinților, prietenilor sau persoanelor apropiate, fie persoanelor sau organizațiilor cu care el sau ea are sau a avut relații de afaceri sau politi-

ce. Interesul personal include, de asemenea, orice obligație financiară sau civilă la care agentul public este constrâns.

Constatăm de la bun început că prima definiție nu contravine în esență celei utilizate de Codul-model de conduită, dar cuprinde o sferă de acțiune mai restrânsă și se limitează doar la avantaje, trecând sub tăcere obligațiile financiare sau civile. La avantajele de altă natură am putea atribui cele de ordin etic, moral sau deontologic.

Potrivit experților de la Transparency International Moldova, *interesul personal al funcționarului public* rezultă din: necesități sau intenții personale (suplimentarea venitului, promovarea în funcție), activități private (științifice, didactice, de creație), interesul persoanelor apropiate, relații cu persoanele Juridice, preferințe (religioase, profesionale, de partid, etnice, de familie), angajamente (față de partid, grupuri profesionale etc.) [6 pag. 9].

Interesul personal poate fi înțeles în sensul larg al cuvântului. Nu este cazul de a depăși limita, uitând totalmente despre viața cotidiană a funcționarului, care este, în primul rând, cetățean și poate avea interese personale legitime. Obiectivul unei politici adecvate privind conflictul de interese nu constă în simpla interdicere a tuturor intereselor de natură privată ale funcționarilor publici, chiar dacă o asemenea metodă ar fi posibilă (pct. 4) [4]. Încercarea de a controla prea strict exercitarea intereselor personale poate intra în conflict cu alte drepturi sau poate fi imposibilă sau contraproductivă în practică sau poate determina unele persoane să nu mai dorească să ocupe o funcție publică deloc (pct. 7) [4].

La fel de importantă pentru identificarea conflictului de interese este interpretarea corectă a noțiunii „persoane apropiate”. În definiția interesului personal, recomandată de Codul-model de conduită pentru agenții (funcționarii) publici este expusă acea listă a persoanelor apropiate, care sunt familia, părinții, prietenii, apropiate, fie persoanele sau organizațiile cu care el sau ea are sau a avut relații de afaceri sau politice.

Potrivit art. 2 din Legea cu privire la conflictul de interese, în lista **persoanelor apropiate** sunt incluși soțul (soția), persoanele înrudite prin sânge sau adopție (părinți, copii, frați, surori, bunici, nepoți, unchi, mătușe) și persoanele înrudite prin afinitate (cumnat, cumnată, socru, soacră, ginere, noră).

O altă mențiune despre interdicția subordonării unei rude directe o găsim în al. (1) art. 26 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcțio-

narului public, nr. 158-XVI din 04.07.2008 [8], conform căreia funcționarul public nu poate exercita o funcție publică în subordonarea nemijlocită a unei rude directe (părinte, frate, soră, fiu, fiică) sau a unei rude prin afinitate (soț/soție, părinte, frate și soră a soțului/soției) în cadrul aceleiași instituții publice.

Interpretarea corectă a noțiunii „persoane apropiate” are o mare importanță la identificarea situațiilor de conflicte de interese. Unii experți naționali propun extinderea listei date solicitând includerea verișorilor de gradul I și a cumetrilor, nașilor, finilor, prietenilor, foștilor și actualilor colegi [6, pag.10-11]. În viața de zi cu zi, o situație de interes personal pentru un funcționar în exercițiul funcției poate apărea și la „soluționarea” problemelor vecinilor, concubinilor, cunoscuților, cunoscuților prin cunoscuți etc. Este imposibil de prevăzut cu certitudine toate persoanele care pot „provoca” interesul personal al funcționarului.

La părerea noastră, aderarea cumetrilor, nașilor, finilor și, în special, a foștilor și actualilor colegi, la lista persoanelor apropiate, nu ar schimba situația. Da, poate ar fi bine venite în capitală, în mediul urban, dar nu în localitățile rurale, unde populația este într-un număr mult mai mic, preponderent rude între ei, cumetri, nănași, fini, foști colegi sau actuali colegi de serviciu. Nu este exclusă varianta apariției situațiilor când unele probleme de pe ordinea de zi a ședinței consiliului local sătesc nu vor putea fi examinate, din motiv că mai mult de jumătate din consilieri urmează să-și declare conflictul de interese, fiind care rude, cumetri, foști colegi cu solicitantul.

În opinia noastră, lista persoanelor apropiate, prevăzută de Legea 16/2008, ar fi putut include și concubinii, partenerii de afaceri, copiii concubinilor și partenerilor, fiind o practică aplicată în Republica Lituania și prevăzută de art. 2 din Legea cu privire la armonizarea intereselor publice și private în serviciul public, nr. VIII-371 din 02.07.1997 [10]. Includerea partenerilor de afaceri în lista persoanelor apropiate are și un suport legal, deoarece, potrivit lit. b) al. (1) art. 9 din Legea 16/2008, persoana care cade sub incidența legii, este obligată să-și declare calitatea sa ori a persoanelor apropiate de fondator, acționar, asociat, membru al consiliului de administrare al unei persoane juridice etc.

Extinderea listei „persoanelor apropiate”, fără a fi argumentată de o analiză, ar conduce la împiedicarea parțială a activității unor funcționari și nu se exclude și a organelor administrației publice locale. Din motivul apariției formelor noi de activitate

în sectorul public, în mod evident există un potențial de geneză a unor forme noi a conflictului de interese. Din punctul nostru de vedere, ar fi mult mai bine venită depunerea eforturilor de lungă durată întru educarea funcționarului în spiritul corecției comportamentului uman, conformarea faptelor umane la cerințele serviciului și eticii funcționarului. În acest sens, eficiența activității preventive constituie un atribut esențial al calității serviciului public.

În contextul celor expuse, constatăm că noțiunile „conflictul de interese” și „interesul personal”, precum și „persoanele apropiate” recomandate de organizațiile internaționale, sunt mai simple după conținut și înțeles. Totodată, ele largesc lista persoanelor apropiate catalogând și prietenii.

Indiferent de tipul conflictului de interese, el necesită în mod obligatoriu de a fi tratat și soluționat. Conform al. (3) art. 11 din Legea 16/2008, tratarea și soluționarea conflictului de interese se efectuează de către persoana prevăzută la art. 3 și de către conducătorul organizației publice ori, după caz, de către Comisia Principală de Etică ca organ specializat menit să contribuie la implementarea politicii cu privire la conflictul de interese sau cu participarea acesteia.

Conflictul de interese se soluționează de conducătorul organizației publice, iar în cazul implicării demnitarilor – de Comisia Principală de Etică. Legislatorul (al. (5) art. 11 din Legea 16/2008) [5] ne-a oferit mai multe opțiuni pentru soluționarea pozitivă a conflictului de interese. Ele sunt:

- a) renunțarea sau lichidarea interesului personal;
- b) recuzarea, în cazul în care conflictul prezintă o probabilitate redusă de a se prezenta;
- c) restricționarea accesului persoanei la anumite informații;
- d) transferul persoanei într-o altă funcție;
- e) redistribuirea sarcinilor;
- f) demisia persoanei.

Este evident că în cadrul soluționării conflictului, conducătorii vor lua în considerație interesele instituției publice, interesele publicului și, nu în ultima instanță, interesele legitime ale salariaților. La rezolvarea situațiilor date necesită a nu fi trecuți cu vederea și alți factori, cum ar fi natura conflictului, nivelul și tipul funcției deținute de persoana în cauză.

Recuzarea presupune cedarea către terți a responsabilității luării deciziei sau abținerea de la vot. Concomitent, despre măsurile luate pentru a proteja corectitudinea procesului de luare a deciziilor,

se vor informa toate părțile afectate de decizia respectivă.

Restricțiile stabilite persoanei afectate de un conflict de interese impune și interdicția de a participa la examinarea propunerilor și planurilor afectate sau de a primi documente semnificative sau alte informații care au legătură cu interesul său personal.

Urmare a prevederilor al. 9 din art. 11 din Legea 16/2008, persoanele cărora li se aplică legea, sunt obligate să se conformeze oricărei decizii finale, care îi cere să se retragă din situația de conflict de interese în care ea se află sau să renunțe la avantajul ce stă la originea conflictului.

Orice persoană care deține funcții prevăzute de art. 3 din Legea 16/2008, este obligată să declare interesele personale sau ale persoanelor apropiate, mai bine spus – să declare că se află în conflict de interese. Declarația de interese se depune în scris șefului ierarhic sau organului ierarhic superior, în cazul demnitarilor, declarația urmează a fi depusă Comisiei Principale de Etică.

Legea 16/2008 menționează mai multe perioade/termene de depunere a declarațiilor. În contextul legii, conflictul real se informează imediat, dar nu mai târziu de 3 zile de la data constatării (art. 9). Potrivit art. 13, candidatul la alegerea, numirea sau confirmarea în funcția publică, precum și persoana prevăzută la art. 3, sunt obligate să identifice și să declare interesele personale relevante. În temeiul art. 14, declarația de interese personale se depune în termen de 15 zile de la data angajării. Declarația de interese personale se actualizează anual, până la data de 30 ianuarie.

Modelul și regulile de completare a declarațiilor de interese personale sunt unice pentru toate organizațiile publice și se aprobă de Comisia Principală de Etică.

În pofida faptului că Legea cu privire la conflictul de interese prevede într-un mod clar și deslușit, la părerea noastră, modul de tratare și soluționare a conflictului de interese, cu regret, aplicarea în practică a acestui capitol rămâne parțial nerealizabilă din motivul lipsei organului specializat, menit să contribuie la implementarea politicii cu privire la conflictul de interese – Comisia Principală de Etică. Drept consecință, nu au fost elaborate modelul și regulile de completare a declarațiilor de interese, grație cărui fapt funcționarii nu-și declară interesele.

Conform sondajului efectuat de Transparency International Moldova, în lunile martie-aprilie 2010, în 16 autorități publice centrale, mulți res-

pondenți nu au știut ce reprezintă declarațiile de interese personale, unii le-au confundat cu declarațiile de venituri și proprietate [11, pag.14]. Cu regret, constatăm că Legea cu privire la conflictul de interese nu se execută nici în cadrul cerinței prevăzute de al. (6) art. 13, potrivit căreia, în toate procedurile sau contractele ce reglementează angajarea, alegerea sau numirea în funcția publică, se vor include cerințe despre declararea intereselor personale. Datele sondajului ne vorbesc despre nerespectarea normei legale, numai 12% din intervievați au confirmat că în documentele ce țin de angajarea în serviciu există astfel de prevederi [11, pag.16].

Lipsa blanchetei Declarației de interese nu poate împiedica funcționarul pentru a-și informa superiorul despre conflictul de interese. Dat fiind faptul că funcționarul este singurul care știe că el sau ea se află în această situație, el trebuie:

- să fie atent la orice conflict de interese real sau potențial;
- să ia măsuri în vederea evitării unui asemenea conflict;
- să informeze superiorul său ierarhic despre orice conflict de interese din momentul în care el sau ea l-a cunoscut;
- să se conformeze oricărei decizii finale care îi ordona să se retragă din situația în care el sau ea se află sau să renunțe la avantajul de la originea conflictului (pct. 3, Codul-model CoE) [3].

La moment, legislația Republicii Moldova nu prevede în mod direct răspundere pentru încălcarea legislației privind conflictul de interese. Cu titlu de exemplu putem menționa Legea Republicii Slovenia cu privire la integritate și prevenirea corupției, nr. 214-02/10-59/243 din 26 mai anul 2010 [12], potrivit al. 1 art. 77, o amendă în sumă de la 400 până la 1200 euro se va aplica oricărei persoane fizice care nu notifică imediat conducătorul sau Comisia despre conflictul de interese sau posibilitatea survenirii acestuia.

În temeiul lit. a) art. 15 din Legea cu privire la prevenirea și combaterea corupției, nr. 90-XVI din 25.04.2008 [13], se consideră fapt de comportament coruptiv al funcționarului implicarea în activitatea unor alte organe, întreprinderi, instituții și organizații, indiferent de tipul de proprietate și forma lor juridică de organizare, în cazul în care faptul acesta nu ține de competența lor, făcând uz de serviciu, care conduce la conflict de interese.

Un conflict de interese nedeclarat, incontestabil rămâne nesoluționat. Este necesar să recunoaștem faptul că conflictul de interese nesoluționat sau tratat necorespunzător poate conduce la un abuz de serviciu din partea angajatului, care poate fi sancționat atât în temeiul art. 327 Cod penal RM [14], cât și în temeiul art. 312 Cod contravențional RM [15].

În temeiul lit. h) art. 57 din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public [8], încălcarea prevederilor referitoare la conflictul de interese constituie abatere disciplinară.

Potrivit art. 12 din Legea privind Codul de conduită a funcționarului public, nr. 25-XVI din 22.02.2008 [16], evitarea conflictului de interese se consideră normă de conduită a funcționarului public, funcționarul public fiind obligat să evite conflictul de interese.

La final, putem concluziona că în pofida faptului existenței în Republica Moldova a Legii cu privire la conflictul de interese, după expirarea a circa 3 ani din data adoptării, situația nu s-a schimbat. Funcționarii nu depun declarații de interese personale, urmare a cărui fapt nu-și declară interesele. Lipsa Comisiei Principale de Etică stagnează implementarea cerințelor unui șir de acte legislative. Viabilitatea exigențelor privind conflictul de interese depinde în mod direct de existența Comisiei Principale de Etică, proiectul de Lege cu privire la Comisia Principală de Etică, structura și modul de funcționare a Comisiei Principale de Etică, fiind deja elaborate de Ministerul Justiției.

BIBLIOGRAFIE

1. Codul internațional de conduită a funcționarilor publici, aprobat prin rezoluția Organizației Națiunilor Unite nr. 51/59 din 12 decembrie 1996.
2. Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției, adoptată la 31 octombrie 2003, ratificată prin Legea pentru ratificarea Convenției Națiunilor Unite împotriva corupției, nr. 158-XVI din 06.07.2007. În Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 20.07.2007, nr. 103-106.
3. Recomandarea Comitetului Miniștrilor către statele membre privind codurile de conduită pentru agenții publici, adoptată la 11 mai 2000.
4. Chidul Organizației de Cooperare și Dezvoltare Economică pentru rezolvarea conflictului de interese în administrația publică, www.oecd.org/13/19/2957377.pdf, accesat la 29.10.2010.

5. Legea cu privire la conflictul de interese, nr. 16-XVI din 15 februarie 2008. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 30.05.2008, nr. 94-96.

6. Spinei I., Obreja T. Tratarea conflictului de interese în serviciul public: reglementări și percepții. Chișinău: Bons Offices, 2008, 98 p.

7. Le conflit d'intérêts www.transparence-france.org/ewb_pages/l/le_conflit_dinterets.php, – accesat la 30.10.2010.

8. Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nr. 158-XVI din 04 iulie 2008. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 23.12.2008, nr. 230-232.

9. Федеральный Закон «О противодействии коррупции», nr. 273-ФЗ от 25 декабря 2008 г. <http://document.kremlin.ru/doc.asp?ID=49786> accesat la 08.02.2011.

10. Republic of Lithuania Law on the adjustment of public and private interests in the civil service, nr. VIII-371 din 02 July 1997, as last amended on 1 July 2008, nr. X-1667. http://www.vtek.lt/vtek/index.php?option=com_content&view, accesat la 08.02.2011.

11. Spinei I. Tratarea conflictelor de interese în serviciul public: evoluție sau stagnare? Chișinău: Bons Offices, 2010, 102 p.

12. Zakon Republike Slovenije o integriteti in preprečevanju korupcije, Št. 214-02/10-59/243 dne 26 maja 2010, EPA 926-V. www.kpk-rs.si/index.php?id=106, accesat la 16.02.2011.

13. Legea cu privire la prevenirea și combaterea corupției, nr. 90-XVI din 22 aprilie 2008. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 13.06.2008, nr. 103-105.

14. Lege privind Codul penal al Republicii Moldova, nr. 985-XV din 18 aprilie 2002. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 14.04.2009, nr. 72-74.

15. Lege privind Cod contravențional al Republicii Moldova, nr. 218-XVI din 24 octombrie 2008. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 16.01.2009, nr. 3-6.

16. Legea privind Codul de conduită a funcționarului public, nr. 25-XVI din 22 februarie 2008. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 11.04.2008, nr. 74-75.

Prezentat: 15 martie 2011.

E-mail: t.mostovei@gmail.com